

אבל הילד הלך ולא חזר הרבה זמן...

והעץ היה עצוב,

ואו יום אחד הילד חזר והעץ רעד מרוב שמחה ואמר: "בוא, ילד, תטפס על הגזע שלי ותחבדד על הענפים שלי ותהייה מאושר".

"אני יותר מידי עסוק בשביל לטפס על העצים" אמר הילד "אני רוצה בית שיהיה לי חם" הוא אמר "אתה יכול לתת לי בית?"

"אין לי בית" אמר העץ "היער הוא ביתי אבל אתה יכול לקצץ את הענפים שלי ולבנות בית ואז תהייה מאושר".

הילד קיצץ לעץ את ענפיו ולקח אותם איתו לבנות את ביתו.
והעץ היה מאושר.

אך הוסן חלף לו והילד הלך וגדל

ולעיתים קרובות העץ נשאר לבדו

ואו הילד בא יום אחד אל העץ

והעץ אמר: " בוא ילד, בוא תספס על הגזע שלי,

תתנדנד על הענפים ותאכל תפוחים ותשחק בצילו ותהיה מאושר".

"אני יותר מידי גדול כשכיל לספס ולשחק" אמר הילד.

"אני רוצה לקנות דברים ולעשות חיים, אני רוצה קצת כסף, אתה יכול לתת לי קצת כסף?"

"אני מצטער" אמר העץ "אבל אין לי כסף, יש לי רק עלים ותפוחים. קח את התפוחים שלי, ילד, תמכור אותם בעיר וכך יהיה לך כסף ותהיה מאושר".

ואו הילד טיפס על העץ וקטף ממנו את התפוחים ולקח אותם איתו.

והעץ היה מאושר.

פעם אחת היה עץ...

והוא אהב ילד קטן אחד

וכל יום הילד היה בא ואוסף את העלים של העץ

ועושה מהם כתרים ומשחק במלך היער.

הוא היה מטפס על הגזע ומתנדנד על הענפים ואוכל תפוחי עץ והם היו משחקים מחבואים

וכשילד היה מתעייף הוא היה גרדם בצילו של העץ

והילד אהב את העץ... מאד

והעץ היה מאושר.

אכל הילד הלך ולא חור הרבה זמן

וכשהוא חור העץ היה כל כך מאושר שבקושי הצליח לדבר.

"בוא ילד" הוא לחש "בוא תשחק".

"אני יותר מידי וקן ועצוב בשביל לשחק" אמר הילד.

"אני רוצה סירה שתיקח אותי הרחק מכאן. אתה יכול לתת לי סירה?"

"כרות את הגזע שלי ותעשה לך סירה" אמר העץ. "כך תוכל להפליג למרחקים ותהייה מאושר".

הילד כרת לעץ את הגזע ובנה לו סירה והפליג למרחקים.

והעץ היה מאושר, אבל לא מאושר ממש.

ואחרי הרבה זמן הילד חור שוב.

"אני מצטער ילד" אמר העץ "אבל לא נשאר לי שום דבר לתת לך. התפוחים שלי כבר אינם".

"השיניים שלי יותר מידי חלשות בשביל תפוחים".

"הענפים שלי כבר אינם" אמר העץ, "יותר לא תוכל להתנדנד עליהם".

"אני יותר מידי וקן בשביל להתנדנד על ענפים" אמר הילד.